

Sebastianus Saxo à pueris operam literis dedit, & primis fundamentis iactis se ad celebrem tū Academiam Erfurdienſem contulit. Ibi diligenter ſacro ſtudio incubuit, & Theologiæ Doctōr creatus fuit. poſtea quoq; canonicus & concionator in ſummo templo Diuæ uirginis conſtituitur, anno circiter 1505. Cum hoc modo Sebastianus ſacris libris explicandis inhæreret, & ſacerdotum impuram uitam conſideraret, multoties cleri ignauitā & turpitudinem inſectatus eſt, dicens: Si ſpirituales eſſe ac dici uultis, ducite etiam ſpiritualē uitā. Damnauit etiam pontificis indulgentias, quæ Anno milleſimo quingentefimo octauo Roma erant

aliatæ, & reprehendit ſatisfactiones alienas, atq; eos qui pecunia aliorum bona opera emere ſolebant. Crebrò etiam ſolitus eſt prædicere correctionem ſeu reformationem religionis & Eccleſiæ. Ob tales eius conciones incidit in ſummum ſacerdotum & ſenatus odium, cum alioqui à ſtudioſis & ciuibus diligenter audiretur, ab eiſq; in exilium actus fuit. Vnde Sebastianus ſuam fortem patienter tulit, & aliquandiu Magdeburgi exulauit. Poſtea uerò ruruſ Erdphordiam redijt, & cū ſuo exemplo cæteros ad uirtutem adhortatus eſſet, tandem ibidem obiit, & ſepultus fuit. Math. Illyr. in ca-

tal. teſt. ueritatis,